Interaction between Facility-Based and Community-Based Teams in Cape Town: a Realist Perspective

Haio: Van Droogenbroeck Lotte , U.G.
Promotor: DECAT Peter , U.G.
Praktijkopleider: Pinxten Erik , VANELDEREN Pascal , VERBURG Nathalie

Context: In Zuid-Afrika wordt het Community-Oriented Primary Care (COPC) model gebruikt om de samenwerking tussen zorgverleners in een zorginstelling enerzijds en de gezondheidswerkers in de gemeenschap anderzijds, waaronder de Community Health Workers (CHWs), te bevorderen. Ondanks het langdurige bestaan van dit model blijven er knelpunten aanwezig, zoals beperkte erkenning van CHW's, onduidelijke taakverdeling en beperkte terugkoppeling bij doorverwijzingen. Inzicht in de factoren die de interactie tussen deze twee zorgteams beïnvloeden is essentieel om patiëntenzorg en integratie van de CHW's in het zorgsysteem te bevorderen.

Onderzoeksvraag: Het verkennen van contextuele en dynamische factoren die de interactie beïnvloeden tussen de zorgteams, werkzaam in de zorginstelling en in de omliggende gemeenschappen in Kaapstad.

Methode: Voor deze kwalitatieve studie werden 17 diepte-interviews afgenomen, met in totaal 21 deelnemers, en observaties van interacties tussen de zorgteams uitgevoerd door de twee onderzoekers. Deelnemers waren zorgverleners uit de zorginstelling en gezondheidswerkers in de gemeenschap verbonden aan een niet-gouvernementele organisatie (NGO). Een thematische analyse werd toegepast op de verzamelde data, met een benadering volgens de principes van realist evaluatie.

Resultaten: Interacties zoals gezamenlijke zaalrondes en huisbezoeken, multidisciplinaire vergaderingen, een open-deurbeleid en het gebruik van communicatie via Whatsapp, werden als waardevol ervaren. Regelmatige contacten droegen bij aan het opbouwen van interpersoonlijke relaties, het verminderen van machtsverhoudingen, het verduidelijken van rolverdeling en het verlagen van communicatiedrempels, wat de patiëntenzorg en follow-up verbeterde. Contextuele factoren zoals werkdruk, opleiding en geografische nabijheid konden de uitkomsten beïnvloeden.

Conclusie: Effectieve interactie tussen zorgteams vereist regelmatige contacten, persoonlijke connecties, duidelijke taakverdeling en aandacht voor machtsverhoudingen. Verschillende vormen van samenwerking versterkten zowel de zorgkwaliteit als de samenhang binnen het team, terwijl ze tevens mogelijkheden boden voor transformatief leren.